

– Jag var ensamstående och fick kämpa för att få tiden och pengarna att räcka till. Men jag tyckte att jag äntligen hade fått ordning på livet igen och nu efteråt känns det viktigt för mig att jag hann säga det.

Det var också kul att väninnan **Karina** och hennes barn **Sandra**, 12, **Dennis**, 11, och bonusdottern **Josefine**, 13, skulle komma och hälsa på dem i Hjo. Dennis och Jonathan fann varandra trots åldersskillnaden och lekte tillsammans.

Söndagen den 15 juni 2003 hade de varit i Skövde och tittat på motorcykeltävlingar och på kvällen var det dags för prisutdelningen som pojkarne gärna ville se. Alla fyra barnen fick plats i baksätet på Ulrikas stora jeep och var ordentligt fastspända med säkerhetsbälten. Men det hjälpte inte.

I en korsning kom en grön bil körande från vänster i en sådan fart att Ulrika inte hann reagera. Kollisionen blev våldsam. Jeepen lyfte en meter från marken, roterade runt, studsade in i en vall och flög ner i diket.

Sedan blev allt tyst och stilla. Ulrika och Karina försökte att nå sina barn i baksätet, men med pojkarna gick det inte att få kontakt.

– På något sätt förstod vi redan då att allt hopp var ute, säger Ulrika.

DET ENDA JAG SÅG VAR HANS HAND

Andra trafikanter hade stannat och försökte bryta upp bildörrarna för att hjälpa dem ut. Ulrika var omtöcknad, men kommer ihåg hur Jonathan låg på marken, omgiven av räddningspersonal.

– Det enda jag såg var hans lilla hand som stack ut mellan ambulansmännens ben. En liten grå hand.

Hon tog den och kramade den medan hon febrilt bad inom sig att allt skulle gå bra.

Ulrika har en klar minnesbild av hur en man i blå byxor och röd pikétröja lyfter upp Jonathan och bär honom mot helikoptern, som hade landat på andra sidan vägen.

– Men jag har förstått att det naturligtvis inte var så. Man bär inte svårt skadade männi-

skor på det viset, utan Jonathan las förstås på en bår. Efteråt sa en väninna till mig att det nog var en ängel som kom för att hämta honom.

Jonathan hann aldrig fram till sjukhuset, utan dog på vägen. Inte heller Karinas son Dennis överlevde sina svåra skador. Josefine måste opereras för inre blödningar och Sandra fick en punkterad lunga och skadade foten. Karina drabbades lindrigare, medan Ulrikas rygg och nacke blev så illa tilltygade att hon satt i rullstol de första veckorna efter olyckan. Hon lider fortfarande av ständig värk trots att det har gått nästan sju år.

”Vi förstod att hoppet var ute

På sjukhuset samlades hela Ulrikas familj och Jonathans pappa **Anders** kom körande från Göteborg.

Själv grät Ulrika inte ens.

– Jag försökte bara stänga av min kropp och var som en levande död.

Polisen var noga med att förklara för Ulrika att hon inte hade någon skuld i det som hände. Det fanns ingenting hon hade kunnat göra och föraren i den gröna bilen blev senare dömd för vårdslöshet i trafiken, vållande till annans död och kroppsskada.

När Ulrika kunde lämna sjukhuset flyttade hon hem till sina föräldrar. Hon visste inte hur hon skulle göra med taxivalpen som hon hade tingat. Men när hennes mamma kom med lilla Tilda och la henne hos Ulrika i sängen kurade valpen ihop sig på hennes arm.

– Det var jättemysigt mitt i alltihop. Och en liten valp – ett nytt liv – kan få den mest trasiga själ att skratta igen.

Ulrika och Karina har haft olika sätt att bearbeta olyckan, men står fortfarande varandra väldigt nära.

– Jag är på sätt och vis glad över att jag inte var ensam, utan att vi delade detta fruktansvärda ögonblick – att sitta där och veta att barnen dör. Vi pra-

tar inte om det så ofta längre, men vi har ett slags tyst dialog.

Karina skrev av sig precis efteråt. Ulrika skrev ner vad hon kände lite då och då under många år och nu har hon gett ut en bok som heter ”Ett liv kvar att leva”. Den handlar om hur man börjar om när det värsta har hänt.

– Och nu när människor som har läst boken mejlar mig och berättar om sina egna svåra upplevelser, är det den ultimata bekräftelsen på att jag har kunnat hjälpa någon annan, tycker hon.

Själv har hon bearbetat mycket av det som hänt tillsammans med andra föräldrar i föreningen Febe, ett nätverk för dem som förlorat ett barn.

– Det känns som om jag också har lärt känna deras barn. De flesta hade varit äldre än Jonathan, så jag tror att de tar hand om honom där han är nu – och det är en skön känsla att veta att han inte är ensam.

Ulrika och Jonathans pappa Anders hade varit skilda i ett par år innan olyckan inträffade, men de har pratat mycket med varandra efteråt.

– Det finns ju ingen annan än Anders som jag kan tala med om Jonathan på det där speciella sättet som bara föräldrar gör.

När begravningen var över fick Ulrika bråttom att flytta från radhuset där hon och Jonathan hade bott, magasinera sina gamla möbler och köpa nya i stället. Hon behöll bara en speciell minneslåda.

Då erbjöd Ulrikas föräldrar henne att få köpa deras hus och där fanns många minnen av Jonathan kvar eftersom de hade bott grannar.

– Jag kunde se hur han sprang genom trädgården och komma ihåg hur länge han kunde bli sittande på toaletten...

I början letade Ulrika efter tecken från Jonathan och fle-

ra gånger fick hon besök av en gul fjäril som kändes som en hälsning från honom. Gult var Jonathans älsklingsfärg.

– Nu söker jag inte efter tecknen lika ofta. Men jag är avundsjuk på dem som har en stark gudstro. Jag har fått skapa mig en egen tro; att det finns en mening med allt som sker. Jag förstår fortfarande inte varför Jonathan skulle dö, men jag tror att om jag håller ut kommer det att visa sig så småningom.

HON VAR REDO ATT GE UPP TRYGGHETEN

Förra sommaren kände sig Ulrika redo att lämna tryggheten i Hjo där alla visste vad som hade hänt och flytta till Uppsala, där inte alla vet vem hon är.

Hon köpte en lägenhet i stort behov av renovering och har gjort mycket av jobbet själv. Ulrika har också precis blivit klar med en utbildning till personalstrateg, eftersom ryggsmärtorna efter olyckan gjorde det omöjligt för henne att fortsätta som försäljare.

– Nu vill jag hitta ett jobb och få ordning på ekonomin – kanske ha råd att resa bort några veckor. Ibland undrar jag om det är något fel på mig som ändå vill fortsätta att leva. Men jag har fortfarande dagar när sorgen tar över och jag bara gråter, gråter och gråter.

Länge var det livsviktigt för Ulrika att få ett nytt barn.

– Jag frågade barnlösa killkompisar om de inte ville skaffa barn med mig och jag var beredd att åka till Danmark och göra en insemination. Men sedan jag har kunnat släppa den tanken har jag fått ett annat lugn och mår mycket bättre.

– Nu är jag glad att jag ändå har haft barn och har fått uppleva hur mycket man älskar sitt barn. ■

Vi lottar ut 5 exemplar av ”Ett liv kvar att leva” av Ulrika Ager och Jessica Dahné. Vill du vara med i utlottningen ska du svara på frågan nedan, se vidare på sid 99. Namnet på tävlingen är ”Ett liv kvar 13”.
Fråga: Vad heter föreningen som är ett nätverk för föräldrar som förlorat ett barn?

Vinn!

